

NÁVRAT NEBOŽTÍKA.

Napsal W. Jacobs; z angličtiny přeložil Dr. B. Prusik.

Když přišel Joe Blows domů a oznámil své ženě, že je zas bez místa, tu manželka jeho nejprve vypukla v křečovitý pláč, v němž ji následovaly i všechny děti, pak ale zaspala muže svého krupobitím nejstrašnějších výčitek a nadávek.

Joe Blows jsa rozhořčen na prostým nedostatkem sympatií se strany své polovice a svého potomstva, hodil na stůl poslední svou mzdu a odešel z domu s hrozivými slovy: Víte se k vám nevrátím.

Abý uklidnil vzbouřené nervy, usedl si do chládku u feky a vykouřiv dýmku, zdímal si, což rozhodně svědčí o jeho dobrém svědomí.

Vzbudil ho pronikavý křik.

Blows vyskočil a spatřil uprostřed feky tonoucího chlapce Billa Clemense. V těch místech nebylo příliš hluboko a proto ho Joe snadno vytáhl z vody. Hoch mu ani nepoděkoval, ale s plácem běžel domů.

Tu teprve Blows spozoroval, že mu při zachraňování práci spadla čapka do vody. Mával však rukou a dle svého rozhodnutí šel; bez čapky do světa.

Tři měsíce se toulal světem, pracuje občas co se dalo; po uplynutí této chvalné doby se rozhodl, že své manželce spanilomyšlně odpustí a že se vrátí domů.

Byl už jen dva kilometry od městečka vzdálen, když spatřil vůz, vezoucí slámu. Na kozičku kýval se ve spaní známý muž

čan Caster.

— Překvapím ho! — pomyslí si Joe a vlezl si na vůz ze zadu, načež se položil nahore na slámu.

— Jak se máš Jacku? — řekl náhle.

Občan Caster otevřel jedno oko, ale nevidá nikoho, pomyslí si, že se mu to jen zdálo.

— Já se na tebe dívám, Jacku! — zasmál se nahore Joe.

Občan otevřel obě oči, obrátil se na kozičku a tu v záři úplíku spatřil na slámě Blowsovu tvář, cenící zuby. S výkřikem zděšením seskočil na zem a nechav vůz vozem a koně koněm, utíkal: jako zběsilý do pole.

— Co se mu stalo? — pomyslí si Joe lenivě. — Utíká, jako zajíc.

Na štěstí nebyla stará herka lelkavou a táhla vůz se slámou klidně dále. Blows zůstal ležeti na voze, až u hřbitova, odkud měl nejbliž domů, slezl dolů.

U hřbitovní zdi potkal ho hřebčínář Pillings. Vzápětím ruce do výše, přeskočil příkop a s hrozivým křikem utíkal pryč.

— Zbláznil se, či co? — zahučel si Joe.

Docházejí k svému domku, zvolnil krok. Ozvalo se v něm svedení a v této chvíli poprvé si kladl otázku — z čeho žily žena a děti za mé nepřítomnosti?

Podíval se oknem a spatřil ženu, jak šla u stolu.

Byla oděna černě, zrovna smutečně, ale měla červené tváře a spokojený výraz v obličeji.

Joe otevřel dveře a stanul na prahu. Žena zvedla oči a spatřivší muže, padla na zem jak

dlouhá byla. Joě soudě, že asi z radosti omdlela, chytil džbánec vody a vylil ho na ni. Přisedší k sobě, uvítala ho srdečně.

— Milý muži, řekla, myslela jsem si, žeš umřel. My tě pochovali před měsícem.

— Že jste mě pochovali? — divil se Blows.

— Je to snad sen — pravila dále paní Blowsová. — Zdálo se mi už několikrát, žeš neumřel.

Blows se mezitím rozhlížel po kuchyni. V koutě spatřil dva soudky s pivem. Jen jeden byl naražený. Joe beze slova nalil si sklenku.

— Výborné pivo! — řekl, napiv se. — Popřála jsi si za mé nepřítomnosti.

— To je z tvého pohřbu — vysvětlovala žena. — Poslali dva soudky a nevypil ani jeden.

— Ale jak jste mě mohli pochovat beze mne? — doptával se Blows.

— Patrně je v tom mýlka. Ale škoda, žeš neviděl, jaký jsi měl pohřeb! Celé město šlo za rakví, kapela hrála smuteční pochod, "bratrstvo Velbloudů," kterého jsi byl členem, přišlo s korouhvi, celá rakev byla pokrytá věneč, a jakými! Největší za dvě libry!

Blows zrudl radostí a pýchou. Nikdy by nebyl řekl, že si ho spoluobčané tak váží.

Když přiběhl Bill se zprávou, žeš ho vytáhl z vody, čekali jsme, kdy se vrátíš. Ale ty jsi nepřicházel, jen tvou čapku našli na břehu pět hodin odsud. Všichni soudili, že jsi se utopil a když za čtrnáct dní vytáhli jakéhosi utopence, byla bych přisahal, že jsi to ty. Proto ti město vystrojilo tak slavný pohřeb. Pastor Hopkins řečnil nad tvou rakví tak dojmavě, že jsme všichni plakali. Řekl, že by si nikdy nebyl pomyslíl, že jsi schopeš tak krásného činu. Zdáni prý klame — řekl. Ale teď myslím, že budu muset vrátit ty peníze.

— Jaké peníze? — Občan sebral po pohřbu 883 liber a 8 šillingů, v můj prospěch.

— Kde jsou ty peníze? — zeptal se Blows, chvěje se radostí. — Já je nemám. Uložil je na radnici a budou mi doživotně platit 25 šillingů týdně. Tolik jsem nikdy neměl, ani když jsem byl v práci. A teď o to přijdeme. Půjdu zítra na radnici a řeknu, žeš se vrátil a že teď zas se budeš o rodinu starat sám.

— Opovaž se! vykřikl Blows. — Pětadvacet šillingů týdně a bez práce! Nikomu ani slova, že jsem se vrátil. Jsem dál nebožtík, rozumíš? Usteleš mi nahore v komůrce a opatříš mi co potřebuj. Tabák, pivo, noviny a jídlo. A na vzduch budu chodit jen za noci. — Budu strašit! Hahaha!

A v návalu radosti vlepil ženě upřímnou hubičku.

První dny Blows svědomitě strašil. Na rohu Zelené uličky oslovil policistu Browninga ve chvíli, kdy tento chtěl vkročiti do krémy. "U posledního šillingu," aby se zahřál. Místo zahřátí stal Browning zinnicí a ležel týden. Občan Gracks, člen městské rady, spatřiv v měsíční noei Blowsa, jak klidně trhá hrůšky v obecní zahradě, byl by se málem utopil. Skočil strachy do mlýnské strouhy.

V bouřlivém sezení městské rady (kde jednalo o tom, že Blowsův duch straší asi proto, že považuje pensí své vdovy za nízkou; usneseno vyměřiti vdově po Blowsovi doživotní rentu 15 šillingů týdně, takže měla vdova po živém nebožtíku už 40 šillingů každé soboty).

Přítě postrašilo parkní stra, až půjde z klubu. Řeknu mu, nemá-li širky, že mi vyhasla dýmka. Uvidíš, že ti zas přišla.

— Ale tentokrát se nebožtík Blows přepočel. Parknístr se sice tak lekl, že mluvil domů utíkal spatřky do klubu, kde teprve k rannu přišel pomocník whisky k sobě, ale městská rada usazela se k uspokojení ducha Blowsova dání na jeho krob. místo prostě tabulky, nádherně mramorový pomník.

Toto dne Blows ze zlosti vrazil ševcově občan druhého z obou pohřebních soudků.

PŘED OSMATŘÍCÍTI LÉTY A NYNÍ

(Píše Jan Horký, Farwell, Neb)

(Pokračování.)

Téhož času ještě zde žádné banky neexistovaly. Když se ale naše sídelní městečko St. Paul poněkud zalidnilo a bylo již více rolníků na okolních pozemcích usazeno, tak se tam založila banka. Ježto ale sem lidí stále přibývalo, netrvalo dlouho, že se tam utvořila druhá banka. Tak tedy bylo o lid dosti dobře postaráno. Banky měly sice peníze, lid ale téhož času neměl mnoho důvěru. Když se člověk chtěl vydlužiti pár dollarů, tu aby jim byl na ně dal kolikrát větší záruku. — Téhož času banky nepřijímaly peníze déle než na tři měsíce. Když ale dlužitel jim řekl, že jim je nebude mocti do toho času zaplatiti, tak mu na to bankéř odvětil, že to nic nedělá, až přijde čas, nota že se znovu na další tři měsíce obnoví. A tak se tedy pokračovalo s notou, až se několikrát obnovila a to ovšem byla voda na bankéřův mlýn, ježto on si tehdy připisoval úrok, jaký sám chtěl — 20 až 25 procent, to bylo u něho mláček — tak že kolikrát úrok dosahoval výše kapitálu, ačkoli nota vykazovala jenom 10 procent. Což ale bylo platno, když on vždy připsal hned úrok ke kapitálu a nota táhla 10 procent na dle. Vím dobře, že si tehdy člověk koupil pár koní, aneb samovazáč a nežli to mohl zaplatit, že přišel tím i o pozemek. Poněvadž byl velký počet přistěhovalců, kteří byli slabí počítáři a pak anglické řeči neschopní, spíšeeli peníze, aniž by věděli na co, tak že to bylo nemožné, aby byl mohl rolník nějaké peníze vyžádat, neboť ať se obrátil na kterou stranu chtěl, všude na něj nějaké zklamání čekalo. A vzalo to mnoho roků, nežli zdejší první naši osadníci si vydělali perné zasloužený dollar, aby mohli říci, to jest můj vlastní dollar! Tehdejšího času se rolníci nemohli tak ozvat, jako nyní. Když něco přivezl do trhu — ať už to byla pšenice, prasata, aneb jiný výrobek — tu co on navázili, to bylo svaté. Za tehdejších časů se vozila všechna pšenice do trhu v pytlích, každý rolník nakládal tolik pytlů na fůru, podle toho, jak měl silný potah. Průměrně se vozilo od 14 do 20 pytlů na fůru. V jednom pytli měly tedy býti 2 buše pšenice, to bylo, jak si to rolníci představovali. Když někdy některý rolník dostal méně bušů, jako měl pytlů, tak se obvykle blánil. Zároveň se musel pronázati s takovými pytlí, ačkoli kupci dobře již věděli, že jich tolik skutečně měl, a přidali mu tolik bušů, kolik mu ještě do počtu pytlů seloželo. Ovšem oni byli zvyklí dávat jen 2 buše na jeden pytel, poněvadž dobře věděli, že každý ten pytel vyváží více jak 2 buše. Za jednoho byla to pšenice z nových bušů — těžka a za druhé, pytle byly zvětšeny, ježto se vytáhly, tak že se do podobných pytlů umohdy až 2½ buše vešlo. Tím byli kupcové dobře jisti, že na tom dost získají i když budou každému 2 buše na pytel dávat. Inu, dokud to šlo, když ale nie netrval věčně! Šepky na pšenici nebyly tak dokonalé, aby se pšenice sama vysypala jako nyní, to byly tak zvané "verhauzy" — do "š" dlouhé a uvnitř byly zhotoveny příhrady, z nichž každá pojmulu asi 800 bušů pšenice. Zveněk každá příhrada měla své číslo, totiž od jedničky až do stovaečky. Pšenice v pytlích se ovšem tak lehkou ani rychle nekládala jako nyní, to vzalo čas, dožít 18 aneb 20 pytlů, zvláště když je musel člověk ještě k němu dost vysokou svedat. Bylo to tedy spojení s dosti namáhavou prací. Dost často se tam jezo 20 až 25 povozů, a každý by byl rád co nejdříve složit. Jen že holt to muselo jít po pořádku, neboť žádný nedal se převést. Pšenice se tehdy také uvořovaly všechny dohromady jako nyní, něžli rozdělávala se podle šírky a v její ceně byl též rozdíl, neboť tehdy se kupovala podle jakosti. Když potom sa nějaký rak se ceny pšenice po-

někud zlepšily a trh na pšenici byl dobrý, tak se pšenice nekupevala za ustálenou cenu tak jako nyní, neboť bývalo na ní více kupců, a dle toho ovšem, jaké jakosti pšenice byla. Když byla dobrá a některý kupec na ni podal 75c, tak nebylo vzácností, že ji vyhnali až o 10c výše, dle toho, jak mnoho jí kupce potřeboval. Tehdy se pšenice z oněch výpek nakládaly 2 až 3 káry denně. Dříve se musela všechna ručním mlýnkem vyčistit. U mlýnků pracovali čtyři lidé a pravím, že ten mlýnek točtil, nebyla žádná hračka, aniž pro toho, který do něho pšenici nahazoval. Ten třetí musel přečistěnou pšenici nahazovat do bušových košíků a ten čtvrtý musel je odnášet do káry. Obvykle se nakládalo do káry 800 bušů, a tu museli čtyři lidé za půl dne a sice při \$1.25 denní mzdy naložit!

(Pokračování.)

CEDAR RAPIDS, Iowa. — Pane redaktore! V člede třicátém v článku, nadepsaném "Láska a nenávisť," zdá se, že jste nevystrihl pravou přímici, co svádí lidi k domácím rozvratům a ke krvavým tragediím. Čit v srdeci lidském jest jako sprostředkovatel neb přijímač zboží — dobrého i špatného — všeho, co se v vědním životě nastřádá dá. — Čit v srdeci klesá neb vstoupá, jako ruf při vedru neb mrazu. Zálež, jakých zpráv se nám dostává, jak žijeme, čím trpíme a, jak se s námi nakládá atd. A tažme se sami sebe, kde že je příčina toho, že často i v úsměvu cítíme v srdeci bol? Láska je vy-pěstovaná z citů srdce, jako květina pěstovaná moudrým zahradníkem. Láska nevraždí a nemá závistí. Lásku lískou nezabije me, a vášni se ubráníme, jako se ubráníme dřive nepříteli než zrádnému příteli. Co svádí lidi k nedovolené lásce a hříšným následkům, je nemoudrost, nerozum, bláznovství. Máme jít více za hlaseem rozumu, než citu. Ale především je moudrost. Lidé, kteří se jen nerozumným citem řídili, něcho velikého na světě nedokázali. Moudrost je poklad rozumu. Praví se, že moudrost byla dřive nežli svět. Prvé než hory založeny byly, než čekám a moři hráze vyměřené byly, než všelike zvířata na zemi, ptaetvo v povětří, ryby ve vodách a konečně člověk stvořen byl. Či nebyla to moudrost? Jak by člověk bylo smutno, kdyby nebyl takovým jakým je! Šalomoun, král, učil lidi, aby moudrost jmenovali sestrou, a rozumnost její přítelkyní. Aby muži se o střihali od ženy cizí, postranné, jež rovní svými lahodí, na muže na ulici vedle úhlu jejího čhá, a cestou k domovu jejímu přivádí, jehož pokojkí vykadila myrhou, jako a skořicef. A cesty takové k pekelnému domu prý vedou do skřesí smrti. Jsou některé ženy, v jejich srdeci dávno láska vyhasla. Není v něm citu, ani vášně, ale drzá vypočítavost, nežpřiznávot, jenž vede k soudu a skandálu, jako je případ osleplého senátora z Oklahomy T. P. Gore-a s paní M. E. Bondovou. Moudrost by měla být heslem lidu, neboť moudrost je masť na každou ránu se hodící a elixír života. J. A. Komenský, největší učitel lidu svého času, volá: "Pojď sem, synu, uš se moudrým býti." Budíž jasno, že to platí i pro dospělé deery. Na každém úhlu, v štítu, v hostincích a v krámech mělo by býti umístěno hezo: "Synu, uš se moudrým býti." i za pozdrav by se ho mělo užívati. Moudrost je nevyčerpatelná studnice, bezee dna a, aby se jí co nejvíce vyčerpati mohlo, měla by býti vysypána na ni voda! Doufejme, že čas přinese moudrost do módy. Jakmile se ženy domohou volebního práva, budou asi hezo toto na klubouku místo peč nositi. Jak by se to hezky na tom svébě žilo, kdyby lidé učvali více moudrosti a rozumu a méně skořice. Žel, že nám toho "moudrého" daru není stejnou měrou dáno. A kdybychom dokonale moudří byli, nebyli bychom šťastní. Musí se čit i v neštěstí šťastní. S úctou Váš členář.

JOS. T. VOTAVA, PRÁVNÍK. Úřadovna: 8. pokoje 500 Bee Building. Telefon: Douglas 651. Omaha — Nebraska.

F. M. Scoblik, český právník a obhájce. VEŘEJNÁ PRAXE. Security, Block - TYNDALL, S. D.

Julius J. Žitník, právník. a spolehlivý rádce ve všech právních záležitostech. 715 Brandeis Theater Bldg. Tel. Douglas 2876. OMAHA — NEBRASKA. Zástupce u všech soudů.

Adolf A. Tenopír, Český právník. Úřadovna č. 1328, roh 14. a William ulice. Omaha, Nebr. Tel. Doug. 8397. Veřejný notář.

LOUIS BERKA, Český právník a veřejný notář. 336 Bee Bldg., Omaha. Vynášá děditel a srovnává majetek, děje v Čechách. Za všem dollarů radu a zastupí vše ve všech soudních případech. TEL. DOUGLAS 5607. Pojistění proti ohni, úrazu u nejlepších společností obstará Vám. JOE V. KAŠPAR, veřejný notář, 1424 So. 13. Str., Omaha, Nebr. Připravuje listky, půjčky, prodej a pronajímání majetků. Tel. Red. 4954. Bř.

Pěkně zařízený HOSTINEC — vlastni — Frank Semerád. 16. a William ulice, Omaha, Nebr. Výtečný Metzův ložák, jakob i prave importované plezské stálie na čepu. Korbelova vína a nejlepší lihoviny prodává i ve velkém. — Chutný zákusek stále při ruce.

Nejlepší přípravu lékařských předpisů z Čech i amerických. Prátrní páky. Kávové perkolatory. Z Čech: Šimanovského thé proti kašli, balíček \$1.20 poštou. Dr. Rosy životní balsam 75c. Rapé. Tříkrál. tabák. Viriánsky. BERÁNEK A SYN, lékárnici, 16. a William ul. Omaha, Nebr.

Nejmodernější na jižní straně města Roznický a Uzenářský závod vlnitní v č. 1401 jižní 16. ul. CYRILL HROMBK. Čestně maso, jakob i včepné usnežka výrobky a vlnitá dleba se švadlí. Zavolejte tel. Douglas 1316.

České hříbky u C. F. Heřmánek, 1312 William Str., Omaha, Neb.

Moderně zařízený a největší feznický a uzenářský závod vlastni nejstarší fezník. V. F. KUNCL, č. 1244 So. 13th St., Omaha. Má na skladě vždy velké zásoby čerstvého různého masa, jakob i znamenitých domácích uzenářských výrobků. Ceny levnější nežli kdekoliv jinde. Zboží možno objednat telefonem: Douglas 1150.

MODNÍ SVĚT.

9859. Zástěra pro dámy. — Strih ve 3 velkostech: Malá, prostřední a velká. Jost započtebí 3 3/4 yd. 36-palcové látky pro prostřední velkost.

9867. Šaty pro slečny a útlé ženy. — Strih ve 4 velkostech: 14, 16, 17 a 18 roků. Vyzaduje 5 yd. 44-palcové látky pro velkost 14 lét.

9864. Kusky obiek s krátkými kalhotami pro chlapece. — Strih ve 4 velkostech: 3, 4, 5 a 6 let. Vyzaduje 3 3/4 yd. 44-palc. lásky pro velkost 3 roků.

9853. Šaty pro děvčata. — Strih ve 4 velkostech: 2, 4, 6 a 8 roků. Započtebí 3 yd. 44-palcové látky na velkost 4 roky.

Každý, kdo sobě předplati na některý z našich listů, obdrží jeden modní vzorek strih úplné zdarma. Další vzorky za 10c jeden. Upozorňujeme naše odběratele, by při objednávce vzorků strihů nepomenuli udati mimo naznačeného čísla, ještě míru aneb stáří.